

Omfang, som det ærede Medlem synes at kræve, fordi det kunde være Behoerne belejligt at faae en Kirke, selv om dennes Opførelse fuldstændig skulde opsluge al Kirketienden, er noget saa Omfattende og Radikalt, at det vel ikke var Noget, der skulde bringes frem her ved denne lille Leilighed, hvor der kun er Tale om dette lille Kapel paa Langeland. Det Samme gjælder med Hensyn til flere af de Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Mindretallet tidligere har omtalt, og det var ogsaa med Hensyn til disse, at jeg i min tidligere Henvendelse til ham udtalte, at det forekom mig at være noget ganske Giendommeligt, og jeg vil sige, efter min Erfaring her i Thinget — og den er da i alt Fald længere end hans — noget næsten Gneftaaende, at en Minoritet eller en Opposition, hvis man hellere vil have dette Udtryk — den være i Dvrigt saa bestemt og stærk, som den være vil — lige overfor et Spørgsmaal som dette og lige overfor Udtalelser af Ministeren, der ere givne paa den Maade, som flet er, fastholder sin Stilling, ganske som om flet Intet var sagt. Denne overordentlige Grad af fuldstændig Hensynsløshed er det, jeg maa tillade mig at betragte og fremhæve som et karakteristisk Træk. Det tror jeg, skal blive staaende, og det, tror jeg, skal man anerkende, hvilket af disse Spørgsmaal man end vil drage frem. Jeg tror saaledes, at det skal anerkendes med Hensyn til Spørgsmaalet om Forhøielse af Skolepengene. Hvis der Ministeren havde stillet sig saaledes, at han havde sagt: „Jeg vil ikke gaa ind paa Noget“, saa kunde jeg meget vel forstaa, at de, som ikke sluttede sig til Ministeren, paa den Maade søgte at overvinde en Modstand; men naar Ministeren erklærer, at han er rede til at gaa ind paa Sagen, og naar han yderligere har erklæret, at han heller ikke har Noget imod en vis Sums Opførelse for yderligere at slaa dette fast, saa er det uden Exempel, siger jeg, at et Mindretal desuagtet vil holde fast ved sit Forslag og vil sige: „Vi slippe ikke den Sag, uden at vi faae alle vore Bestemmelser

og Sæts med Hensyn til, hvorledes det hele skal gaa til, vedtagne“. Det er derhos en stor Misforstaaelse, naar det ærede Medlem troede — maaste den ærede Rigsdagsmand vil høre, hvad jeg her vil sige, thi det er Noget, jeg specielt ønsker, at han skal gjøre —, at efter min Mening var Forhøielse og Formindskelse af Skolepenge en administrativ Sag. Det har jeg aldrig hverken sagt eller tænkt, og det er jo ogsaa klart, at det er Noget, der maa opføres paa Finantsloven og derved blive en BevillingsSag; men, hvad jeg har baade tænkt og sagt, og hvad jeg nu maa fastholde, er, at den hele Undersøgelse og Overveielse, der maa gaa forud, og den hele Ordning af Detaillerne er en administrativ Sag, og at det er i Thingets Interesse, at denne Undersøgelse er flet og kan lægges frem, naar Sagen kommer til at foreligge, hvortil det er en ganske ukjendt og fuldstændig ny Fremgangsmaade, om man vilde begynde paa denne Maade og sige: „Nu stille vi de og de Sæts op, og saa overlade vi Ministeren bag efter at finde ud af det“. Jeg paastaar, at det Samme gjælder i endnu højere Grad med Hensyn til Spørgsmaalet om fast Ansættelse. Ogsaa her er det en ganske mærkkelig Stilling, naar man lige overfor en Minister, der ikke alene har erklæret at kunne gaa ind paa, at der ikke skal finde nogen fast Ansættelse Sted, som kunde komme i Kollision med den Ordning, der bliver at gjennemføre i Henhold til Skoleloven, men endogsaa har erklæret, at han selv har fastslaaet dette Princip, desuagtet fra Mindretallets Side stiller sig, som om flet Intet var sagt og flet Intet flet, og siger: „Vi holde fast paa Vort; det skal nu en Gang staa der, at ingen fast Ansættelse skal kunne finde Sted“. Og det er saa meget mere forunderligt, da det dog maa erkjendes — det foreligger nemlig som noget Givet —, at det andet Thing, naar det overhovedet skal have nogen Indflydelse paa Finantsloven, ikke vil kunne gaa ind paa Noget, som den ene Gang kan benyttes i een Mening og den anden Gang i en anden